

UZASADNIENIE

W dniu 14 kwietnia 2014 roku A. G. kierował samochodem marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Około godziny 02:35, przy wyłączonych światłach mijania, prowadzony samochód skierował w ul. (...) jadąc od strony ul. (...). Samochodem jechał powoli, nie utrzymując przy tym prawidłowego toru jazdy, skręcił w ul. (...), nie sygnalizując zamiaru skrętu, po czym, po przecięciu dwóch pasów ruchu, silnik samochodu zgaśł.

Do pojazdu podjechali dwaj S. Miejscy, którzy od godziny 02:35 prowadzili obserwację pojazdu, z uwagi na jego nieprawidłową i niepewną jazdę.

Kierujący pojazdem A. G. ponownie uruchomił silnik, jednakże po tym jak podeszli do niego S. Miejscy wysiadł z samochodu. Na pytanie czy spożywał w dniu dzisiejszym alkohol, A. G. potwierdził. Strażnicy Miejscy zatrzymali nadjeżdżający patrol Policji.

Funkcjonariusz Policji po zatrzymaniu A. G. udali się z nim do (...) W. VI, celem przebadania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Dokonane pomiary dały następujące wyniki: I badanie 1,09 mg/l, II badanie 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

A. G. został uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe z dnia 30 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 651/13, za czyn z art. 178a§1 k.k. Obok kary ograniczenia wolności, Sąd zastosował wobec A. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, który obowiązywał od dnia 07 sierpnia 2013 roku do dnia 07 sierpnia 2016 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka L. O. (1), świadka M. D., wyjaśnień oskarżonego, oraz pozostałych dowodów ujawnionych na rozprawie w dniu 09 października 2014 roku.

A. G. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, po czym odmówił składania wyjaśnień. Na rozprawie, pomimo prawidłowo doręczonego wezwania nie stawił się.

Przyznanie oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości w kontekście materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom strażnika miejskiego L. O. (2). Jego zeznania w szczególności korespondują i uzupełniają się wzajemnie z zeznaniami funkcjonariusza policji M. D.. Obaj ci świadkowie w sposób szczegółowy opisali okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Świadkowie swoją służbę pełnili w sposób rutynowy, z należytą dokładnością, nie mając żadnego interesu w nadmiernym obciążeniu oskarżonego. Ich zeznania, podobnie jak prawidłowość wszelkich czynności przeprowadzonych przez nich z udziałem oskarżonego nie były kwestionowane i dlatego też Sąd daje ich zeznaniom wiarę w całości.

Nie budzą wątpliwości i nie były kwestionowane, pozostałe dowody ujawnione na rozprawie w dniu 09 października 2014r.

Sąd na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie ustalił, że A. G. w dniu 14.04.2014r. w W. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie - 1,09 mg/l, II badanie - 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. sygn. akt III K 651/13 za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości określone w art. 178a§1 k.k. oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego przez ww. Sąd, obowiązującego od 07.08.2013r. do 07.08.2016r.,

W tym stanie zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 178a§1 i 4 k.k.

Stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu należy określić jako bardzo wysokie. Okoliczność ta powoduje, iż zachowanie oskarżonego było szczególnie niebezpieczne dla otoczenia. Świadek L. O. (2) w swoich zeznaniach wskazał, iż oskarżony „chwiał się na nogach”, zaś bezpośrednio przed wyjściem z samochodu prowadził go, mimo późnej pory, bez włączonych świateł mijania, nie będąc nawet w stanie utrzymać pojazdu na prawidłowym pasie ruchu. Fakty te wskazują, iż jego dalsza jazda po ulicach miasta, nawet mimo związanego z późną porą wyludnienia, stanowiłaby realne niebezpieczeństwo dla osób postronnych bądź też ich mienia.

Szczególnie obciążający oskarżonego charakter mają również okoliczności, iż oskarżony, podobnie jak w sprawie III K 651/13, samochód prowadził bez wymaganych uprawnień. Sytuacja ta, podobnie jak i samo prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości powtórzyła się. Nadto, czas jaki upłynął od poprzedniego skazania za czyn z art. 178a§1 k.k. określić można jako niewielki. Nie upłynął nawet rok, od kiedy oskarżony został prawomocnie skazany za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości, a oskarżony znów będąc pod wpływem alkoholu kierował samochodem. Te z kolei okoliczności wskazują, iż oskarżony jest osobą bezrefleksyjną, nie potrafił wyciągnąć wniosków z poprzedniego skazania, gdzie orzeczona wobec niego kara ograniczenia wolności pozwoliłaby mu na prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie z racji swojego wolnościowego charakteru.

Z tych samych względów Sąd w postawie oskarżonego dopatruje się lekceważącego stosunku do porządku prawnego.

Biorąc pod uwagę szkodliwość społeczną popełnionego czynu, a także postawę sprawcy konieczne jest orzeczenie kary zauważalnie powyżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Przepis §4 art. 178a przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności od trzech miesięcy do lat pięciu. W niniejszej sprawie za adekwatną Sąd uznał karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Czyn dokonany przez oskarżonego popełniony został, jak wskazano wyżej, przy pełnej świadomości oskarżonego o jego bezprawności. Oskarżony wiedział zarówno o poprzednim skazaniu, jak i orzeczonym wobec niego trzyletnim zakazanie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Musiał zatem godzić się, na fakt, iż zostanie wobec niego orzeczona kara będąca po pierwsze, powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, po drugie zaś, nie będzie żadnych przesłanek do zastosowanie dobrodziejstw przewidzianych w art. 58§3 k.k. bądź też warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Orzeczona uprzednio Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe wobec oskarżonego kara wolnościowa w postaci ograniczenia wolności jak widać nie wpłynęła wystarczająco na poprawę postawy oskarżonego, który w niespełna rok po skazaniu popełnił ten sam czyn, w niemalże identyczny sposób. Okoliczności te każą sądzić, iż w stosunku do oskarżonego nie może być mowy o pozytywnej prognozie kryminologicznej, który wykazuje jawnie lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów prawnych. Orzeczony ośmiomiesięczny okres oddziaływania penitencjarnego daje szansę wdrożenia oskarżonego do przestrzegania norm prawnych i społecznych i tym samym zapobieżenia powrotowi do przestępstwa w przyszłości.

Ponadto zgodnie z art. 69§4 k.k. wobec sprawy przestępstwa określonego w art., 178a§4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Zdaniem Sądu w sprawie nie istniały żadne okoliczności, które Sąd mógłby uwzględnić na korzyść oskarżonego w kontekście wyżej powołanego przepisu.

Wymierzona oskarżonemu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna zarówno do stopnia winy jak również stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i spełni wobec oskarżonego wychowawcze i zapobiegawcze cele, jak również będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym. W zakresie prewencji ogólnej orzeczona wobec oskarżonego kara utrwali w społeczeństwie (także w środowisku oskarżonego) przeświadczenie, że przestępstwo nie popłaca. Ugruntuje także pogląd, że każda osoba dopuszczająca się czynu zabronionego, zwłaszcza czynu podobnego do przestępstwa oskarżonego, musi się liczyć z surowymi konsekwencjami karnymi swego zachowania.

Tymi samymi zasadami kierował się Sąd wymierzając oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w myśl art. 42§2 k.k. na okres 7 lat.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd uznał, że należy oskarżonego na dłuższy okres wyeliminować z ruchu drogowego, albowiem swoim zachowaniem wykazał, że realnie zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

Przestępstwa z art. 178a§1 k.k., oraz 178a§4 k.k. należą do przestępstw pospolitych i nagminnych. Kwestia nagminności danego przestępstwa nie jest kwestią całkowicie obojętną dla wymiaru kary, środka karnego - wszak jednym z celów, który ma osiągnąć kara - wskazanym w art. 53 § 1 k.k. - jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (Postanowienie SN 28 listopada 2008 roku sygn. V KK 161/08).

Oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania w trybie art. 63§1 k.k.

Uwzględniając sytuację materialną i osobistą oskarżonego (osoba młoda, zdrowa, zdolna do pracy z wyuczonym zawodem), Sąd zasądził od oskarżonego koszty realnie poniesione przez Skarb Państwa przy rozpoznawaniu jego sprawy.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku